

PROLOOG

Verraadster.

Niet eens echt een mens.

Gedachten schoten als pijlen op Indaga af, zoveel tegelijk dat ze slechts flarden verstond.

Dood hen.

Reffo rukte hard aan haar arm. Ze had moeite om het tempo van de jonge tovenaar bij te houden. Ondertussen klonken holle, opgewonden stemmen steeds dichterbij, als echo's van de woorden in haar hoofd.

Hand in hand raasden Reffo en Indaga van de keldertrap, gleden uit waar lekkend grondwater de treden in ijsspiegels veranderde, schoven over de afgesleten keien naar beneden en liepen weer verder zonder zich om de pijn te bekommeren.

'Venor zal ons kelen,' hijgde Reffo.

'Kan me niet schelen,' antwoordde Indaga buiten adem. 'Ik word liever gedood door een tovenaar dan door een mens.'

Onder aan de trap begon een lange brede tunnel, zonder nissen of zijgangen. Alleen de duisternis kon hen daar verbergen.

In het donker holden ze verder. Een kreet van pijn en ontzetting weergalmde luid toen Indaga struikelde en languit op de kille vloer viel. Het geluid werkte als een magneet voor het roestige keukenmes dat voorbijscheerde en de met mest besmeurde hooi-

vork die rinkelend tegen de muur kletterde, wapens die Indaga niet zag in het duister, maar wel in de hoofden van degenen die ze wierpen.

Met een ruk aan haar arm werd Indaga weer overeind getrokken. Toen ze aan haar rechterkant gedachten van vier wachters opving, wist ze dat ze de tweesprong had bereikt. Deze keer rukte zij aan Reffo's brede mouw en ze schoten de nieuwe tunnel in.

Eindelijk verscheen de warme gloed van vuur. Het flikkerende licht wierp lange schaduwen op de muren, waardoor de vier wachters nog groter leken dan ze al waren.

'Laat ons door!' gilde Indaga terwijl ze schuivend en struikelend op de mannen afstormde.

Ze keek snel over haar schouder, hun achtervolgers vlogen de bocht om. Het waren minstens vijftig mensen. De diepe rimpels van haat op hun gezicht compenseerden hun vuile, gerafelde kleren en geïmproviseerde wapens.

De wachters staken hun lange speren vooruit. Het bovenste lemme was als een dolk, het onderste blad een afgeronde bijl met een scherpe punt. Normaal gesproken zou Indaga nooit voorbij die vlijmscherpe wapens komen, maar vandaag veranderde de op hol geslagen meute de wachters in beschermers.

Indaga ademde met horten en stoten toen ze tegen de muur smakte waar de gang op doodliep. Razendsnel ging ze met haar kleine slanke vingers over de spleten tussen de stenen. Reffo volgde haar voorbeeld.

'Hier is het!' riep ze opgelucht, maar haar woorden werden gesmoord door de gil van de eerste mens die aan een twebladige speer werd geregen.

Toen de jonge tovenaars zijn magie op de verborgen deur losliet, trokken de kreten Indaga's blik naar achteren. Wat ze zag deed haar kokhalzen.

Het bloed van mensen die doorboord werden veranderde van pikzwarte olie in vloeibaar goud en weer terug op het ritme van de gloed van de flakkerende fakkels aan de muren. Even zagen de boeren er niet meer zo angstaanjagend uit, ze waren geen partij voor de speren, slagzwaarden en zware houten knuppels van de in ijzer gehulde wachters. Maar hun aantal maakte goed wat ze aan wapens en ervaring ontbeerden en al gauw namen de soldaten hun gegil over.

Hakbijlen regenden nu neer op de glanzende harnassen. Mensen die geen wapens hadden hamerden met hun vuile vuisten op de onbeschermden gezichten van de soldaten. Toen de wachters ten slotte op de grond vielen, maakten zware, met modder besmeurde laarzen de klus af.

In een mum van tijd stond er niets meer tussen Indaga en de moordzuchtige massa. Ze staarde met open mond naar het bloed dat van de bijlen droop terwijl ze de gedachten van de mensen las. De woede waaruit ze ontsproten sprak nu met één stem.

Dood iedereen!

Het onaangenaam hoge gekras van steen op steen weerklonk net op tijd en Reffo trok haar door een nauwe spleet die zich vormde door het opentrillen van een verborgen magische deur.

Onmiddellijk nadat ze erdoor waren begon de deur te draaien, maar voordat de doorgang weer muur was wurdde een bijl zich in de opening. Het wapen kraakte en boog tot een tweede bijl volgde, samen met het platte blad van een schop, waardoor de deur op een kier bleef.

De nauwe strook licht was voldoende om tot het einde van de korte tunnel te zien. Reffo liep gebogen als een oude man onder het lage plafond. Indaga volgde hem op de voet, zich een klein beetje bukkend, anders schuurde haar hoge haardot tegen de stenen.

Al snel eindigde de gang weer, deze keer op een sperijzeren deur die de volledige muur besloeg. Sperijzer was het sterkste materiaal dat er bestond, gecreëerd door de tovenaars zelf. Geen magie ter wereld kon die deur openen, dat kon alleen de sleutel aan Venors riem.

Indaga sloeg haar vuisten op het ijzer. De gladheid van het oppervlak werd door geen enkele versiering onderbroken.

Reffo brulde ondertussen uit alle macht: 'Heer, laat ons erin!'

Het gekras dat Indaga's nekhaar overeind deed staan weerklonk weer, traag en hoog toen de mensen de stenen deur langzaam openwrikten.

'Ze komen!' gilde Indaga zo luid en hoog dat het wel door het sperijzer moest dringen. 'De mensen komen!'

De deur vloog zo onverwachts open dat Reffo en Indaga naar binnen tuimelden.

Vanaf de ijzeren vloer keken ze omhoog in het gezicht van de woede zelf. Venors samengeknepen witte ogen, hun kleur en zicht vervaagd met de tijd, en de verbeterde manier waarop zijn diepe rimpels samentrokken, maakten hem angstaanjagender dan ooit.

Terwijl Indaga op haar rug achteruitkroop, weerklonk het ge-loei van een zwarte draak, zo luid en schel dat ze onmiddellijk bloed uit haar oren voelde lopen.

Ze rukte zich los van Venors witte blik en staarde naar het midden van de ronde ruimte, waar de enorme vuurdraak geperst zat tussen tralies die een meter na de ingang uit de grond schoten, en sperijzeren schilden die elk stukje van het ronde plafond en de vloer bedekten.

Zijn enorme bek stond wijd open en liet twee rijen blinkende zwarte tanden zien. Veel meer van het wezen zag Indaga niet, want het vuur van de ene fakkel aan de muur was onvoldoende

om de schubben op te lichten, die duisterder waren dan de schaduwen om haar heen.

‘Wat hebben jullie hier binnengebracht?’ donderde de stem van de oude tovenaar, versterkt door de akoestiek van de kooi.

Het ongecoördineerde geschreeuw van de mensen die de gang inliepen weerklonk als enig antwoord.

Indaga hoefde zich deze keer niet om te draaien om hen te zien. Allesoverheersende doodsangst vernielde de schilden rond Reffo's gedachten en Indaga zag de chaotische meute door zijn ogen. Ze voelde Reffo's paniek groeien terwijl de massa als een zandstorm op hen af raasde, met zoveel kracht en snelheid dat de jonge tovenaar niets anders kon dan verstijven en het einde afwachten.

Plotseling trok iets anders Indaga's aandacht. De lucht tintelde van vreugde en gespannen verwachting. Een gedachte golfde door de tintelingen, dierlijk en primitief, maar duidelijk verstaanbaar.

Eindelijk... afgeleid!

Toen Indaga in de pikzwarte ogen van de draak staaarde, brandde ze zich haast aan het vuur dat hij in zijn binnenste opriep.

Ze sprong overeind, greep het grote schild dat speciaal voor dat doel tegen de muur stond, en wierp zich voor de tovenaars. Onmiddellijk daarna bulderde het vuur van de draak langs de randen van de dikke sperijzeren plaat, het enige materiaal dat er tegen bestand was. Bloedrode vlammen schoten over Indaga en de mannen door de tunnel, en verkoolden de mensen even snel als ze muren deden smelten.

Toen het hellevuur verdwenen was, was de gang veranderd in een enorm gapend gat in de rotsen. Er was geen hooivork over om te bewijzen dat er net razende boeren hadden gelopen. Alleen

de met sperijzer beslagen wanden en tralies van de kooi waren nog heel. Het metaal was roodgloeiend, maar hoe lang het monster zijn vuur ook spuwde, het zou nooit smelten. Er was maar één ding dat sperijzer kon breken: de storm van sneeuw en ijs die de witte neven van de vuurdraak uitbraakten.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ bulderde Venor terwijl hij overeind kroop, ervoor zorgend dat hij niet van het enige plekje week dat niet gloeiend heet was.

Indaga rilde toen de tovenaar de vuurdraak een intense pijnsteek bezorgde die het monster in elkaar deed krimpen tot een zwarte bal met schubben.

‘Probeer dat nog eens en ik laat je in je eigen vuur verkolen! Ik kan andere draken maken, gehoorzamere draken. Als je mijn bevelen nog niet kan opvolgen, hoe verwacht je dan ooit je ware bestemming te vervullen en de wilde sneeuwdraken te temmen?’

‘Heer...’ zei Indaga zachtjes terwijl ze het sperijzeren schild zo voorzichtig mogelijk neerlegde.

‘En jij!’ brulde Venor nu tegen Indaga. ‘Wie denk jij wel dat je bent om me hier te storen!’

‘Uw nederige dienaar, heer,’ antwoordde Indaga snel. ‘Niet meer dan dat.’

‘Sinds wanneer negeren nederige dienaren directe bevelen? Zelfs een tovenaar mag me hier niet lastigvallen, je hebt het resultaat van deze afleiding gezien!’

‘En wat zou het resultaat zijn,’ begon Reffo, die zichzelf blijkbaar weer bij elkaar had geraapt, ‘als niemand dapper genoeg was om u te melden dat de mensen het paleis hebben bestormd?’

‘Wat?’ Venors woede leek alleen maar groter te worden.

‘Ze zijn overal, heer,’ vulde Indaga Reffo aan voordat de oude tovenaar weer ontplofte. ‘Woedende boeren uit het noorden vulden de gangen en zalen van het paleis terwijl de tovenaars zich

hebben teruggetrokken in de experimentenzaal. Zelfs de bedienden hebben zich bij de woedende meute aangesloten.'

Venor keerde Indaga met een ruk de rug toe en beende met grote passen door het grote rokende gat van de gang. Nadat de tovenaars zijn armen had opgeheven, voelde Indaga een luchtbel die de hitte van de smeulende stenen buitensloot.

Ze greep Reffo's hand beet en rende samen met hem achter Venor aan. Achter haar vloog de sperijzeren deur dicht en een luide metalige klik weerklonk toen hij in het slot viel, gevolgd door de intrieste klaagzang van de vuurdraak.

'Mensen die mijn paleis binnendringen,' hoorde Indaga Venor in zichzelf mompelen toen ze de keldertrappen opliepen. De zachte gloed die Venor creëerde verlichtte deze keer hun weg. 'Ben ik daarvoor zo oud geworden?'

Het tempo lag heel wat lager nu ze de kromme benen van de oude tovenaars volgden, toch was Indaga zwaar buiten adem.

'We zagen de meute sinds vanochtend naderen, heer,' stookte Reffo het vuur van Venors haat nog wat op. Indaga kneep hard in zijn hand om hem tot stilte te manen.

'Voorzichtig, heer,' zei ze toen ze de top van de trap hadden bereikt en voor de wijd openstaande kelderdeur stonden. 'De mensen zitten overal.'

'Dat had ik al begrepen,' bromde de oude tovenaars.

Indaga volgde zijn witte blik de gang in. Haar hart kromp ineen van schaamte toen ze de ravage zag. De prachtige houten tafeltjes die normaal gesproken in rechte rijen langs de muren stonden, lagen zonder uitzondering op hun zij of ondersteboven, omgeven door de scherven van wat ooit grote kostbare vazen waren geweest. Veelkleurige bloemen, hun gele, rode en blauwe blaadjes reeds bruin aan de randen, zwommen in ondiepe plassen over het glanzend roze marmer van de vloer. De kanten gordijnen wa-

ren van de hoge ramen getrokken en half verbrand of meegenomen.

‘Smerige mensen,’ siste Venor en diepe verachting echode samen met zijn woorden door de lege gang.

Weer volgde Indaga Venors bewegingen, die ondertussen schichtig om zich heen keek. Hoewel de tovenaars zag met het licht van zijn magie had hij nog steeds de neiging om zijn blinde ogen te richten op de dingen die hij bestudeerde.

‘Zitten ze al in de verborgen gangen?’

‘Niet zover ik weet.’ Reffo’s jonge, zangerige stem schoot uit op het laatste woord.

‘Dan gaan we daarlangs.’

Indaga beende snel langs de tovenaars en liep voor hen uit door de gang tot aan een enorm schilderij, dat bijna twee keer zo hoog was als zichzelf. In de tekening was fijn reliëf verwerkt dat de plooiën in het wijdvallende gewaad van de tovenaars tot leven wekte, net als de gouden ringen die ze in haar handen hield. Indaga greep de rechtse ring vast en trok de schilderijdeur open.

‘Ik vang geen gedachten op, ik denk dat het veilig is,’ sprak Indaga haar vermoeden uit toen ze in de onthulde trapgang staarde. ‘We moeten voortmaken.’

‘Denk je dat ik jouw raad nodig heb?’ bulderde Venors stem achter haar rug. ‘Je bent en blijft een mens, Indaga, jouw krachten zullen die van een tovenaars nooit evenaren.’

Indaga kromp ineen en zette een stap opzij zodat Venor als eerste door de deur kon gaan. Ze volgde pas nadat ook Reffo een eerste stap op de trap had gezet, op waardige afstand van de tovenaars. Haar zielsvriend stak zijn hand naar haar uit, maar ze negeerde die samen met de verontwaardigde blik in zijn glanzende, veelkleurige ogen.

De muren rond de spiraaltrap bevatten enkele kleine raampjes

waardoor Indaga naar buiten kon kijken als ze op de punten van haar tenen stond. Het bevroren grasveld rond het paleis zag zwart van de mensen. Mannen en vrouwen krioelden tussen de stompjes van bomen die ooit deel hadden uitgemaakt van het woud dat zich naar het noorden uitstreckte, maar dit jaar aan de paleisvuren waren gevoed.

Indaga kon zich Venors woede wel voorstellen. Een volgend raampje bood zicht op de Stenen Wachters, de treden voor de hoofdingang van het paleis die elk tien meter lang waren en twee meter breed. De glanzende grijze steen was besmeurd met modder en mest. De grijze beelden die op de uiteinden stonden en de treden hun naam schonken, waren ofwel omvergetrokken ofwel aan het oog onttrokken door grote bruine jutezakken. Er was geen stenen tovenaars, prinses of draak over om de wacht te houden, er waren alleen maar honderden mensen die elkaar onder de voet liepen om zo snel mogelijk binnen te komen.

De verborgen trapgang had op elke verdieping een deur, maar Venor negeerde ze allemaal tot hij in de top zat van de smalle toren die soms wel lachend de Toveraarsstoren werd genoemd, omdat hij als hoogste pilaar een stuk boven de daken van het paleis uitstak, net zoals de lange tovenaars boven de mensen.

De bovenste verdieping bestond uit slechts één grote kamer, waarin de tovenaars hun experimenten uitvoerden. Toen Venor de deur openrukte, zag Indaga dat de ruimte nog voller zat dan toen ze haar een uur geleden had verlaten. Zowat alle tovenaars in het paleis moesten er ondertussen verzameld zijn.

De chaos was compleet. Experimenten die nog aan de gang waren geweest toen de bestorming plaatsvond, waren achtergelaten op grote houten tafels of op de vloer, glazen proefbuizen en flacons lagen kriskras door elkaar. Het houten plafond in de linkerachterhoek stond in brand, maar niemand bekommerde

zich erom. De tovenaars leken te druk bezig met uitglijden over de vloeistoffen die over de stenen vloer liepen en de ijsplekken die zich hier en daar hadden gevormd.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ schreeuwde Venor op dezelfde toon waarmee hij tegen een ongehoorzame draak sprak.

De tovenaars verstijfden en alle veelkleurige ogen keken naar de kleine deuropening waaruit Venor verscheen met Reffo en Indaga op zijn hielen.

‘Ze hebben woord gehouden, heer.’ Een knappe tovenaars kwam uit de groep naar voren. ‘De termijn is verstreken en de mensen zijn hier om hun belofte in te lossen.’

‘Ze zullen ons allemaal doden,’ riep een onzichtbare man van achter in de kamer.

‘De termijn verstrijkt pas morgen,’ bromde Venors diepe stem.

‘Het maakt niet uit,’ ging de vrouw verder. ‘We zijn niet dichter bij een doorbraak dan verleden week of vorige maand. Het vuur laat zich niet bekoelen.’ Ze wees naar de rode vlammen achter haar rug. ‘En het ijs laat zich niet smelten.’ Daarna gebaarde ze naar de glanzende ijsplekken op de vloer. ‘De ramp die we hebben veroorzaakt is onomkeerbaar.’

‘Het is die instelling die ons afremt!’ tierde Venor en zelfs de lange vrouw die zo zelfverzekerd had geogd zette een stap achteruit.

Een volgende tovenaarschaarde zich echter aan haar zijde. ‘De boeren hebben gelijk.’ Een rilling trok over Indaga’s rug toen zijn kalme woorden door de muistille kamer klonken. Waarom zwegen ze allemaal niet gewoon? Beseften ze niet dat er niets goeds van kon komen om Venors woede aan te wakkeren?

‘Wij hebben hun gebieden onleefbaar gemaakt. Het rode vuur dat we in het zuiden loslieten heeft daar zelfs een grotere ravage aangericht dan in het noorden. We mogen van geluk spreken dat

de mensen van het zuiden lijdzaam toezien hoe ze levend verbranden, en niet met de vinger naar ons wijzen wanneer hun wild sterft omdat al het water verdampt en er geen gewassen willen groeien op de droge, gebarsten aarde. Wie kan het de boeren van het noorden kwalijk nemen dat ze hier hun gelijk komen zoeken nu het vuur zoveel warmte aan hun gebieden onttrekt dat hun gewassen bevroren op de velden? Hun vee sterft van de dorst omdat al het water in ijs verandert en als hun kinderen te lang buiten spelen, vriezen hun vingers eraf.

‘De enige goede plaats is hier,’ zei een volgende tovenaar. ‘In het midden van de wereld, waar bomen nog groen zijn en de temperatuur aangenaam is. We moeten de mensen toestaan om naast ons te leven!’

‘Zitten er onder mijn eigen volk nu ook al verraders?’ briepte Venor, op het moment dat een van de grote vensters aan diggelen werd geslagen. Tientallen mensen stroomden met de tocht naar binnen en een tweede raam volgde niet veel later.

Het leek alsof de meeste tovenaars niet wilden vechten toen de mensenstroom hen overrompelde. Ze keken hulpeloos toe hoe oude kromme zwaarden en speren hun lichamen doorboorden, net zo verstijfd als Reffo toen hij de mensen op zich af zag stormen.

Deze keer trok de jonge tovenaar Indaga echter achter zijn lange lichaam en hij raapte de zeis van een gevallen boer op om haar te verdedigen.

‘Dat is niet de manier waarop tovenaars vechten,’ hoorde Indaga Venor sissen toen meer en meer tovenaars de wapens opnamen. ‘Dit is de mensenmanier. Met de bijl en het zwaard zijn zij sterker dan wij.’

Indaga begon oncontroleerbaar te trillen toen ze voelde hoe Venor de oeroude krachten opriep, machten zo oud als hijzelf,

die net als hij liever met rust gelaten wilden worden. Zijn witte ogen veranderden in pikzwarte poelen en alle kleur trok weg uit zijn verrimpelde gezicht.

Een grijs waas trok door de kamer. De magie haperde even toen een stuk hout Venor in het gezicht raakte, maar hij verloor zijn greep op de krachten niet. Witte bliksemschichten schoten uit het niets naar beneden en daalden neer op de mensenzee. Hoge kreten vertelden dat de aanval doel had geraakt, maar Indaga wist niet of het gebrul menselijk was of van tovenaars afkomstig.

‘Ze zullen het leren,’ mompelde Venor. ‘Al leidt de les hen allen door de poorten van de dood. Niemand verslaat een tovenaar.’

Een plotselinge klap wierp Indaga achterover. Ze gilte van de pijn terwijl ze haar beide handen tegen haar voorhoofd drukte. Warm bloed gutste tussen haar vingers door.

Het bloed liep in haar ogen en vertroebelde het beeld van Reffo, die in gevecht was.

‘Liefste!’ Reffo liet zich naast Indaga op zijn knieën vallen en rukte zijn hemd uit.

Indaga gilte onophoudelijk terwijl Reffo met de bleke stof het bloed van haar voorhoofd veegde. De pijn was verschrikkelijk, wat haar dan ook getroffen had was keihard geweest.

De grijze rook verdween en Venor mompelde met een door pijn verstikte stem. ‘Indaga, stop met dat gegil.’

De tovenaars stonden voorovergebogen, hun handen strak gespannen rond het uiteinde van de speer die uit zijn buik stak.

Indaga slikte haar schreeuw in en snikte.

Terwijl Reffo het bebloede hemd rond Indaga’s hoofd bond, kreeg ze het gevoel dat de chaos haar opslokte. Dood en vernieling waren overal. Proefbuizen knalden op de grond en verspreidden hun magische inhoud sissend en rokend. Het rode vuur had

zich vanaf het plafond uitgebreid en veranderde zowel mensen als tovenaars in grote gillende fakkels.

Een tovenaars nam Venor plotseling bij de schouders terwijl een tweede de speer vastgreep en het wapen met een harde ruk uit zijn buik trok. Venor brulde als een mens.

‘We moeten vluchten, heer,’ zei de tovenaars die de bebloede speer nog vasthield. ‘Naar de bergen.’

‘Het zuiden,’ gromde Venor, en de rimpels in zijn gezicht leken onmogelijk diep gegroefd door pijn en ellende. ‘We kiezen voor het vuur.’

Indaga ving verwarde gedachten op, die snel dichterbij kwamen.

Pijn, pijn, pijn... die tovenaars mee de dood in.

‘Reffo, daar!’ Indaga wees naar de bron van de gedachten, een vrouw die in lichterlaaie stond en op hen afstormde. Reffo veerde overeind met de zeis in zijn handen. Het was een volkomen onrealistisch beeld om te zien hoe de zachtaardige tovenaars op haar inhakte. De kreten van de brandende vrouw verstomden toen ze in elkaar zakten.

‘De zeis is een genadigere moordenaar dan het vuur.’ Reffo’s gezicht was lijkbleek toen hij zich naar Indaga omdraaide.

‘Natuurlijk, liefste,’ zei ze. Het kon haar niet schelen dat Venor haar hoorde en hun geheime relatie ontdekte.

Met een hand drukte ze tegen het verband rond haar voorhoofd, terwijl ze zich met de andere overeind duwde. De zeis viel uit Reffo’s trillende handen.

‘Het is wel goed,’ fluisterde Indaga sussend terwijl ze haar arm naar haar geliefde uitstreekte.

Voordat ze Reffo aan kon raken, dook een tweede enorme fakkel echter uit het niets op. Deze keer had Indaga geen gedachten gehoord, het was een tovenaars. De man leek alle binding met de

wereld kwijt te zijn en voelde het waarschijnlijk niet eens toen hij tegen Reffo aan liep. Even snel als de brandende tovenaars was verschenen, verdween hij weer, brand en chaos met zich meenevend.

De rode vlammen hadden minder dan een seconde nodig om zich te verspreiden, en voor Indaga kon gillen verteerden ze Reffo's gezicht, samen met de handen die hij er beschermend voor had geslagen. De pijn van de arme jonge tovenaars was zo machtig dat hij schreeuwde en huilde als een klein kind. Hij sloeg wild om zich heen en raakte een grote glazen bokaal, die stukviel op de bevroren vloer. De roze vloeistof verdween sissend in het ijs, terwijl een andere bokaal uiteensprong door de warmte van het vuur. De onnatuurlijk hoge schreeuw van de tovenaars overstemde het geluid van brekend glas.

Indaga's brul klonk als de echo van Reffo's wanhopige uitroep toen ze de zeis oprapte en het wapen naar voren stootte. De scherpe punt sneed moeiteloos door het dunne laagje kleren en vlees, tot hij in het brandende hart van de tovenaars eindigde.

Alle stemmen verstomden toen Indaga samen met haar dode tovenaars door haar benen zakte. Ze huilde hysterisch toen ze zich over Reffo's brandende lichaam boog, niet eens in staat om hem aan te raken.

'Indaga!' Iemand greep haar dunne schouder stevig beet en dwong haar op te kijken. Indaga zag echter niets door het waas van bloed en tranen.

Plotseling trilde de hand op haar schouder.

'De vlammen,' hoorde ze Venor zeggen, maar hij maakte zijn zin niet af.

Indaga wreef met haar mouwen over haar ogen terwijl ze zich losrukte en weer naar Reffo keek. Het rode vuur op zijn levenloze lichaam kromp tot pietluttige vlammetjes, alsof het plotsklaps

zijn voedingsbodem had verloren, tot er uiteindelijk niets van overbleef.

Indaga legde een hand op Reffo's verkoalde borst. Die voelde niet eens heet aan.

'Het gebeurt overal,' zei Venor zacht.

Indaga keek de kamer rond. Sissende zwarte rookpluimen waren het enige bewijs dat er ooit een allesverslindend vuur had gewoed.

'Dat is het,' fluisterde Venor. 'Dat is de oplossing.'

Indaga werd zo verteerd door verdriet dat het haar niet eens kon schelen wat Venor bedoelde.

Toen iemand haar ruw overeind trok probeerde ze zich nog aan Reffo's verkoalde lijk vast te grijpen, maar de knijpende handen waren sterker dan Indaga en net als Venor werd ze door de vluchtende tovenaars meegesleurd.

'Naar de bergen,' hoorde ze iemand roepen. Het geluid leek van ver weg te komen. 'Naar het zuiden!'